

HOOFDSTUK I.

§ 1. Ter inleiding.

Wie zich opmaakt om ditmaal het Jaarverslag der Vereeniging voor Hooger Onderwijs op Gereformeerden Grondslag te schrijven — het zes-en-veertigste in de reeks der verslagen — moet niet in de vlakte blijven staan, maar moet een hooger standpunt zoeken, van waar hij het geheel kan overzien, en de details in hunne juiste verhouding en in hun juiste verband tot het geheel kan beschouwen. Hij moet den berg op, waar het uitzicht ruim is; waar het alledaagsch gewoel niet zóó in beslag neemt dat voor concentratie der gedachten schier geen tijd is; waar de atmosfeer zuiver, de lucht helder, de hemel meer nabij is.

Als men de geschiedenis van dit laatste Vereenigingsjaar voor zijn oog voorbij doet gaan, dan is er voorzeker veel stof tot danken — dát in de eerste plaats — want het zijn Gods goedertierenheden, die ons hebben gedragen van dag tot dag; maar dan is er ook veel, dat tot ernstig nadenken stemt, en luchthartige blijdschap verre doet zijn.

Zwaar werd onze Hoogeschool getroffen door het verlies van den laatstovergebleven hoogleeraar in de medische faculteit, die ons verliet nadat hij 17 jaren lang zich met liefde en trouw aan de Universiteit had gewijd. Wel is de band niet geheel verbroken en blijft Prof. Bouman als buitengewoon hoogleeraar aan onze Stichting verbonden, maar het is niet meer de volheid zijner kracht, die hij voortaan aan ons kan schenken. En het is niet dat verlies alleen, wat ons ontrist. Er hangt zooveel meê saam. Hoe zal het nu verder gaan met de vierde faculteit? Het tijdstip waarop door de Wet een vierde faculteit gevorderd wordt, nadert snel, en hoe zal dan aan den wetseisch kunnen worden voldaan op een wijze, die onze Universiteit inderdaad verrijkt en haar, ook op dat bepaald gebied, in dienst stelt, zoowel van de wetenschap als van de practijk? Reeds alleen deze onzekerheid legt zekeren druk op den kroniekschrijver.

En daarnaast zijn er andere invloeden, die op hem inwerken als hij zich tot zijn taak zet. De beroering in de gereformeerde kerken ging niet onopgemerkt aan onze Universiteit voorbij, en de beweging daarvoor veroorzaakt, was voor haar niet gunstig. Voor een Hoogeschool als de onze, die gedragen wordt door de liefde en door het gebed van hen, die den beginselplicht erkennen om op wetenschappelijk terrein de kracht van onze geloofsovertuiging en het licht dat daarvan uitstraalt, te doen uitkomen, is allereerste voorwaarde, dat zij het ongeschokt vertrouwen bezit en behoudt van ons volk, van het volk dat haar